

съ твои тѣ другары да тѣрсишь по дър-
 вета та малкы птиченца, па си нашель
 подъ единъ храсть кесіѣж сѣсъ желти-
 цы, и си щяль да гы раздѣлишь сѣсъ
 дружинѣ тѣ си, и да не обаждашь нико-
 му; тогава не чули въ себе си нѣщо да
 ти говори?

Надохъ ж. с. е.

Сынъ. (Като ся причерви отъ
 срамъ.) Чухъ, сладкій мой отче! Защото,
 като надохъ желтицы тѣ, и ся зарад-
 вахъ, и рекохъ, да гы раздѣлѣж съ дру-
 жинѣ тѣ си, тапа да не казвамъ никому,
 тойзи часъ извѣтрѣ мя нѣщо укори, воз-
 браняваше мя и думаше: не ти е слободно
 дасторишь, щото мыслишь. Азъ ся тута-
 кси покаяхъ и засрамихъ, и додохъ да ти
 исказахъ сичко то. И сега мя е срамъ,
 като смыслѣж, какъ сѣмъ ся полакомиль
 да скрѣж чуждо то нѣщо!

Отецъ. Е! видишь ли, сыне, какъ
 си чуль нѣкой гласъ изъ тебе, когато
 си сториль добро дѣло, а тѣй исто си
 чуль гласъ въ себеси, когато си щяль
 да сторишь зло. Тойзи гласъ въ тебѣ
 ни е нищо друго, но само гласъ-атъ на
 совѣсть та. И то ти е совѣсть та. Ви-
 дишь ли, чи тя е праведенъ судіа!

Сынъ. Дай да ти цѣлувѣ рѣкъ.